

A. A. GANŠIN

LJUBLINOSSA

Heinäkuun lopulla tai elokuun alussa 1894 minulle tiedotti M. T. Jelizarov, joka palveli silloin kirjanpitäjänä Kurskin rautatien hallinnossa, että Vladimir Iljitšin käsikirjoitukset Južakovista ja Krivenkosta ovat valmiit ja ne voi tulla hakemaan.

Lämpöisenä kirkkaana aamuna saavuin Ljubliinon ja lähdin M. T. Jelizarovin neuvomaa tietä etsimään huvilaa. Matkalla huvilalle nousi tahtomattani mieleeni ajatus siitä, miten suuri suru olikaan ollut Vladimir Iljitšin äidille vanhimman rakastetun poikansa menetys. Teki mieli saada lähemmin tietää omaisilta, hänelle rakkailta henkilöiltä tämän sankarinuorukaisen luonteesta, ja samalla ajattelin, että kyselyilläni voisin ehkä ärsyttää sydämen haavoja, jotka eivät vielä kai olleet arpeutuneet.

Ja vihdoinkin siinä oli huvilakin ullakkokamareineen ja huvilan edessä aidalla ympäröity puutarha ja polkupyörä aitaa vasten. Huvilasta tuli ulos nuori ylioppilas. Kysymykseeni, missä Jelizarovit asuvat, hän viittasi juuri sulkemaansa oveen, nousi polkupyörälle ja katosi nopeasti näkyvistä. Se oli Dmitri Iljitš, Uljanovien perheen neljäs, nuorin jäsen. Menin huvilaan, kohtasin Anna Iljinitšnan ja esittelin itseni. Hän kutsui veljeään: „Volodja, teknologi on tullut tapaamaan sinua”. Sillä aikaa kun Vladimir Iljitš laskeutui ylhäältä, ullakkokamarista, katselin huonetta. Jostain syystä pisti silmään kultaselkäinen nuottipahvikko, se oli Maria Iljinitšnan, joka siihen aikaan harrasti musiikkia.

Vladimir Iljitš tutustutti minut Maria Aleksandrovnaan — äitiinsä ja sisäriinsä Annaan ja Mariaan. Kaikki ottivat minut sydämellisesti vastaan: tämä teknologihan oli tullut heidän Volodjansa luokse.

Menimme Vladimir Iljitšin kanssa Kuzminkiin. Siellä, lammen rannalla penkillä istuen hän kyseli minulta, miten kirjoituksen ¹

¹ Teoksen „Mitä ovat „kansan ystävät” ja miten he taistelevat sosiaalidemokraatteja vastaan?” ensimmäinen vihko.— *Toim.*

monistaminen sujuu, kertoi vastikään Južakoville ja Krivenkolle kirjoittamiensa vastausten sisällöstä erikoisen kiinnostavalla ja vakuuttavalla tavalla, jossa tuntui laaja lukeneisuus.

Aika kului, olisi jo ollut palattava Moskovaan, mutta ei tehnyt mieli erota näin viehättävästä puhekumppanista. Senpä vuoksi, kun palattiin huvilaan ja Anna Iljinitšna ehdotti käydä päivälliselle, suostuin kernaasti toivossa kuulla yhä vielä kerran Vladimir Iljitšiä. Olin niin kovin Kuzminkissa aletun keskustelun valloissa, että noustuani pöydästä kiitin aivan huomaamattani Vladimir Iljitšiä päivällisestä. „Ei minua, vaan siskoa”, vastasi Vladimir Iljitš. Jouduin hämilleni ja lienen ollut kovin nolostunut, kun pyysin anteeksi kommellustani. Anna Iljinitšna päästi pulasta. „Te kuuntelitte Volodjaa niin innostuneena, että kiititte vaistomaisesti häntä. Teille voi antaa anteeksi”, sanoi hän.

Muuten, en minä yksin kuunnellut Vladimir Iljitšiä niin innostuneena, yhtä kovin olivat kaikki läsnäolijat hänen puheensa lumoissa. Erikoisesti muistissani on säilynyt Vladimir Iljitšin äidin — Maria Aleksandrovnan kasvojen ilme. Niillä kuvastui äidin ylpeys ja riemu pojastaan. Sitten kun myöhemmin jouduin käymään Pietarista Moskovassa ja poikkesin Uljanoveilla, Maria Aleksandrovnna kyseli joka kerta huolissaan, miten Volodja voi, eikö hän saata itseään vaaralle alttiiksi, varjostetaanko häntä, ja oli aina jotenkin erikoisen iloinen saadessaan henkilökohtaisia viestejä Pietarista.

